

Marian Płachecki

"Neosymbolizm. O awangardowej poezji polskiej w latach trzydziestych", Wiesław Paweł Szymański, Kraków 1973 : [recenzja]

Biuletyn Polonistyczny 17/51, 164

1974

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

(II) SZYMAŃSKI Wiesław Paweł: Neosymbolizm. O awangardowej poezji polskiej w latach trzydziestych. Kraków 1973, ŻL, ss. 385, nlb.2, zł 45.-

Szkice o awangardowej poezji polskiej lat 30-ych, zwłaszcza tej z kręgu Peipera (Peiper, Brzękowski, Sebyła, Flukowski, Teodor Bujnicki, Piętaś, Jan Stanisław Ożóg, a także Gajcy). "Neosymbolizm" - to z zaleceń Peipera wywiedziona poetycka praktyka "transformacji świata na inny język, na autonomiczny język poezji; przeciwstawianie rzeczywistości społecznej tych lat, coraz mniej przychylniej, wartościom kulturalnym", autonomicznego, metaforycznego świata liryki. "Neosymbolizmem" nazywa krytyk również nurt poezji w różny sposób stosującej tak pojętą praktykę metaforyzacji.

BP/51/65

M.P.

(II) SZYMAŃSKI Wiesław Paweł: Outsiderzy i słowiarze. Eseje, szkice, interpretacje. Wrocław 1973, Oss., ss. 377, nlb.2, zł 30.-

Prace o współczesnej poezji polskiej poprzedzone są szkicami o Leśmianie, "Notatkach z życia" Irzykowskiego, dramatach Witkacego, prozie Schulza i poezji Napierskiego - pisarzach, których, zdaniem autora, wyróżniało posiadanie "wielkiej, głębokiej osobowości i własnego światopoglądu", a także poczucie więzi z kulturą europejską. Dalsze szkice dotyczą współczesnych poetów kontynuujących bądź odrzucających doświadczenia Awangardy oraz omawiają wiersze reprezentatywne dla czterech nurtów współczesnej poezji polskiej: 1) nurtu "związanego z historią", 2) "zabawowo-groteskowego", 3) będącego „procesem filozoficzno-poznawczym”, wreszcie 4) najżywotniejszego i najcenniejszego, nurtu poezji odnajdującej "własny swój rodowód - w Ziemi".

BP/51/66

M.P.